

Sygn. akt I C 9/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

Protokolant: Michał Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.

przeciwko (...) we W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) we W. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 7 583,92 zł (siedem tysięcy pięćset osiemdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

455,46 zł od 8 kwietnia 2017 r.,

3 592,25 zł od 22 marca 2016 r.,

3 536,21 zł od 22 kwietnia 2016 r.,

w każdym przypadku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

III. zasądza od (...) we W. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 6 777 zł (sześć tysięcy siedemset siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 9/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) S. A. w G. (dalej jako: E.) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) we W. (dalej jako: (...)) kwoty 43.036,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat w pozwie wskazanych do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Uzasadniając zgłoszone żądanie powódka podniosła, że pozwany korzystał z usługi kompleksowej świadczonej przez powódkę, polegającej na sprzedaży i zapewnieniu dystrybucji energii elektrycznej, na podstawie umowy z dnia 24 lipca 2014 r. Pomimo iż powódka wywiązywała się ze swoich zobowiązań, pozwany zaprzestał uiszczania należności za energię elektryczną. Łączna kwota zaległości pozwanego wobec powódki równa jest żądanej pozwem kwocie.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku, w dniu 18 listopada 2016 r., wydał w sprawie o sygn. akt I Nc 1717/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował roszczenie powódki zarówno co zasady, jak i co do wysokości, zarzucając, że nie wykazała ona, które faktury nie zostały przez pozwanego opłacone. Ponadto część z załączonych przez powódkę faktur dotyczy okresu od 31 marca do 30 czerwca 2014 r., a więc sprzed momentu zawarcia umowy pomiędzy stronami, kiedy to energia pozwanemu nie była dostarczana. Nadto faktury o numerach (...) -R, (...) i (...) zostały przez pozwanego opłacone, a na potwierdzenie roszczeń co do kwoty 19.852,86 zł brak jest w ogóle wskazanego uzasadnienia, czy też podstawy prawnej. Ponadto powódka wystawiła faktury z datą 23 listopada 2015 r., a więc po ponad roku od zawarcia umowy, tak więc powstanie zaległości płatniczych powstało z jej winy, a nie z winy pozwanego, który nie był w stanie uiścić jednorazowo skumulowanej kwoty wszystkich należności. Wg wyliczeń pozwanego, jego aktualne zadłużenie wobec powódki wynosi jedynie 12.355,61 zł i pozwany zamierza je w najbliższym czasie spłacić.

Na rozprawie w dniu 23 maja 2017 r. powódka cofnęła powództwo co do kwoty 35.452,76 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie. W złożonym piśmie wskazała też, że ogranicza żądanie pozwu do kwoty 7.583,92 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 455,46 zł od dnia 8 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.592,25 zł od dnia 22 marca 2016 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3.536,21 zł od dnia 22 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

Uchwałą (...) (...) przekazano (...) w nieodpłatne użytkowanie nieruchomości ujawnionej w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy we Włocławku o nr (...), położonej we W., przy ul. (...). Do faktycznego przekazania budynku doszło w dniu 2 czerwca 2014 r., przy czym w protokole zdawczo-odbiorczym zastrzeżono, że począwszy od dnia podpisania protokołu na (...) przechodzą korzyści i ciężary wynikające z zawartych przez Województwo (...) umów na dostawę energii elektrycznej i wody. O przekazaniu nieruchomości Urząd Marszałkowski poinformował E. pismem z dnia 26 czerwca 2014 r., choć akt notarialny, w którym Województwo (...) oświadczyło, iż oddaje pozwanemu (...) do używania i pobierania pożytków, na co (...) wyraził zgodę został sporządzony dopiero w dniu 9 lipca 2014 r.

/ **dowody** : pismo UM z 26. 06. 2014 r. – k. 276, uchwała zarządu województwa z załącznikiem – k. 277-279, protokół zdawczo-odbiorczy – k. 280-281, akt notarialny – k. 191-196, pismo UM z 25. 09. 2014 r. – k. 197, protokoły – k. 198, 199/

W dniu 24 lipca 2014 r. powódka zawarła z pozwanym kompleksową umowę dotyczącą sprzedaży energii elektrycznej i jej dostarczania do obiektu zlokalizowanego pod adresem: (...)-(...) W., ul. (...). W postanowieniach § 14 umowy strony zawarły ustalenie dodatkowe o treści: „przepisanie z dniem założenia licznika”. W umowie zapisano też m. in., iż odbiorca ma obowiązek pobierania mocy i energii elektrycznej zgodnie z obowiązującymi przepisami i na warunkach określonych w umowie (§ 9 pkt 2), a zadeklarowana ilość zakupionej energii wynosiła 185.000 kWh rocznie (§ 2 pkt 4).

W postanowieniach § 4 pkt 9 umowy kompleksowej strony ustaliły, że wszelkie należności wpłacone przez odbiorcę zaliczane będą przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych – na poczet najdawniej wymagalnego.

/ **bezsporne** , nadto: umowa kompleksowa – k. 200-205/

Licznik na wskazanej nieruchomości został zamontowany w dniu 31 marca 2014 r. Należności za energię elektryczną powódka (po uwzględnieniu reklamacji pozwanego) naliczała od czerwca 2014 r., zgodnie ze wskazaniem licznika podanymi w protokole zdawczo-odbiorczym nieruchomości.

/ **dowód** : zeznania świadka A. G. – k. 350-351/

W dniu 29 sierpnia 2014 r. strony zawarły porozumienie, w którym m. in. powódka zobowiązała się, iż w ramach ww. umowy będzie stosować cenę energii elektrycznej netto w wysokości 383,59 zł/MWh w Strefie I i 245,11 zł/MWh w Strefie II. Porozumienie weszło w życie z dniem podpisania i miało obowiązywać do 2015 r.

/ **dowód** : porozumienie wraz z załącznikiem – k. 206-209/

W dniu 23 listopada 2015 r. powódka wystawiła faktury VAT, z terminem płatności do 7 grudnia 2015 r., o następujących numerach, kwotach wartości brutto i okresach, za które należności były nimi objęte:

1. (...) -R – 4.373,97 zł – od 31. 03. do 30. 04. 2014 r., skorygowana fakturą z dnia 2 lutego 2016 r. nr (...) -R do kwoty 0 zł;
2. (...) -R – 4.227,44 zł – od 1 do 31. 05. 2014 r., skorygowana fakturą z dnia 2 lutego 2016 r. nr (...) -R do kwoty 0 zł;
3. (...) -R – 4.343,93 zł – od 1 do 30. 06. 2014 r., skorygowana fakturą z dnia 2 lutego 2016 r. nr (...) -R do kwoty 8.269,30 zł z terminem płatności do 16. 02. 2016 r.;
4. (...) -R – 4.343,93 zł – od 1 do 31. 07. 2014 r.;
5. (...) -R – 4.343,93 zł – od 1 do 31. 08. 2014 r.;
6. (...) -R – 4.005,84 zł – od 1 do 30. 09. 2014 r.;
7. (...) -R – 4.005,84 zł – od 1 do 31. 10. 2014 r.;
8. (...) -R – 4.005,84 zł – od 1 do 30. 11. 2014 r.;
9. (...) -R – 4.005,84 zł – od 1 do 31. 12. 2014 r.;
10. (...) -R – 4.045,29 zł – od 1 do 31. 01. 2015 r.;
11. (...) -R – 4.045,29 zł – od 1 do 28. 02. 2015 r.;
12. (...) -R – 4.045,29 zł – od 1 do 31. 03. 2015 r.;
13. (...) -R – 4.045,29 zł – od 1 do 30. 04. 2015 r.;
14. (...) -R – 4.045,29 zł – od 1 do 31. 05. 2015 r.;
15. (...) -R – 4.045,29 zł – od 1 do 30. 06. 2015 r.;
16. (...) -R – 4.045,29 zł – od 1 do 31. 07. 2015 r.;
17. (...) -R – 4.045,29 zł – od 1 do 31. 08. 2015 r.;
18. (...) -R – 4.064,56 zł – od 1 do 30. 09. 2015 r.;
19. (...) -R – 3.768,72 zł – od 1 do 31. 10. 2015 r.

W późniejszym okresie powódka wystawiła następujące faktury (data wystawienia; nr faktury; kwota należności; okres, za który należność została naliczona; termin płatności):

1. 3. 12. 2015 r. – (...) -R – 3.740,45 zł, – od 1 do 30. 11. 2015 r. – płatna do 21. 12. 2015 r.;
2. 7. 01. 2016 r. – (...) -R – 3.664,82 zł, – od 1 do 31. 12. 2015 r. – płatna do 25. 01. 2016 r.;

3. 3. 02. 2016 r. – (...)–R – 4.045,83 zł, – od 1 do 31. 01. 2016 r., płatna do 19. 02. 2016 r. skorygowana fakturą z dnia 7. 04. 2017 r. nr (...)–R do kwoty 911,15 zł;

4. 3. 03. 2016 r. – (...)–R – 3.930,40 zł, – od 1 do 29. 02. 2016 r., płatna do 21 marca 2016 r., skorygowana fakturą z dnia 7. 04. 2017 r. nr (...)–R do kwoty 875,88 zł;

5. 5. 04. 2016 r. – (...)–R – 3.876,95 zł, – od 1 do 31. 03. 2016 r., płatna do 21. 04. 2016 r., skorygowana fakturą z dnia 7. 04. 2017 r. nr (...)–R do kwoty 835,72 zł;

6. 4. 01. 2017 r. – (...)–R – 5.678,75 zł, – od 1 do 31. 12. 2016 r., skorygowana fakturą z dnia 7. 04. 2017 r. nr (...)–R do kwoty 1.721,30 zł;

W dniu 7 kwietnia 2017 r. powódka wystawiła także inne, następujące faktury korygujące:

1. (...)–R korygująca fakturę o nr (...)–R z dnia 5. 05. 2016 r. do kwoty 981,63 zł;

2. (...)–R korygująca fakturę o nr (...)–R z dnia 3. 06. 2016 r. do kwoty 1.394,56 zł;

3. (...)–R korygująca fakturę o nr (...)–R z dnia 5. 07. 2016 r. do kwoty 1.479,81 zł;

4. (...)–R korygująca fakturę o nr (...)–R z dnia 3. 08. 2016 r. do kwoty 1.599,65 zł;

5. (...)–R korygująca fakturę o nr (...)–R z dnia 5. 09. 2016 r. do kwoty 1.520,11 zł;

6. (...)–R korygująca fakturę o nr (...)–R z dnia 4. 10. 2016 r. do kwoty 1.608,90 zł;

7. (...)–R korygująca fakturę o nr (...)–R z dnia 3. 11. 2016 r. do kwoty 1.605,89 zł;

8. (...)–R korygująca fakturę o nr (...)–R z dnia 5. 12. 2016 r. do kwoty 1.801,53 zł;

9. (...)–R korygująca fakturę o nr (...)–R z dnia 3. 02. 2017 r. do kwoty 2.271,99 zł;

10. (...)–R korygująca fakturę o nr (...)–R z dnia 3. 03. 2017 r. do kwoty 2.022,98 zł;

/ **dowody** : rozliczenia zbiorcze i faktury VAT – k. 29-88, 328-341/

W dniu 17 grudnia 2015 r. strony zawarły porozumienie, w którym zgodnie oświadczyły, iż na dzień jego podpisania, E. przysługuje względem (...) wierzytelność w kwocie 70.018,88 zł, wynikająca z zestawu faktur VAT nr (...)–R, z terminem płatności do 7 grudnia 2015 r.

/ **dowód** : kopia porozumienia – k. 263-264/

Pismem z dnia 21 stycznia 2016 r. E. oświadczyła, iż uznaje reklamację (...) dotyczącą należności za okres do 1 czerwca 2014 r., w związku z czym wystawiła faktury korygujące za ten okres. Równocześnie wskazała, iż aktualne saldo na koncie odbiorcy wynosi 61.297,55 zł. W dalszej korespondencji ponownie wyjaśniała odbiorcy, iż został obciążony jedynie należnościami od momentu przepisania licznika, tj. od czerwca 2014 r., wskazywała też aktualne saldo zadłużenia. W piśmie z dnia 25 maja 2016 r. powódka wyjaśniła też pozwanemu, iż zgodnie z zapisami OWU, stanowiącymi integralną część zawartej między stronami umowy, w razie z powstania zaległości w płatnościach (należności wynikające z faktur wraz z odsetkami lub odsetki od nieterminowo uregulowanych faktur), sprzedawca może zarachować na dokonane przez odbiorcę wpłaty pieniężne w pierwszej kolejności na poczet odsetek od faktur uregulowanych z opóźnieniem, kosztów wysłanych wezwań do zapłaty, a następnie na poczet najbardziej przeterminowanego długu.

/ **dowód** : korespondencja między stronami – k. 248-262, 282-286/

Pismem z dnia 31 maja 2016 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 53.206,97 zł – w terminie 5 dni od daty doręczenia wezwania. Na kwotę te składały się należności:

1. 30.023,15 zł wynikająca z zestawu faktur VAT nr (...) -R wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty;
2. 3.740,45 zł wynikająca z zestawu faktur VAT nr (...) -R wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty;
3. 3.664,82 zł wynikająca z zestawu faktur VAT nr (...) -R wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
4. 3.925,37 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) -R wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;
5. 4.045,83 zł wynikająca z zestawu faktur VAT nr (...) -R wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;
6. 3.930,40 zł wynikająca z zestawu faktur VAT nr (...) -R wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 marca 2016 r. do dnia zapłaty;
7. 3.876,95 zł wynikająca z zestawu faktur VAT nr (...) -R wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Wezwanie zostało pozwanemu doręczone dnia 9 czerwca 2016 r.

/ **dowody** : wezwanie – k. 163-164, z.p.o. – k. 166/.

W okresie od 4 grudnia 2015 r. do 30 listopada 2016 r. na poczet należności objętych postępowaniem (...) dokonywał wpłat w ten sposób, że połowę dokonywanej wpłaty dokonywał na poczet bieżącej należności za energię elektryczną, a połowę wpłaty na niekwestionowane przez niego należności z tytułu faktur zaległych.

E., opierając się na postanowieniach § 4 ust. 9 umowy, dokonała następującego rozliczenia dokonanych przez pozwanego wpłat (data; kwota wpłaty; końcówka numeru faktury/zespołu faktur, na którą wpłata została zaliczona; kwota zaliczona na poczet należności głównej; kwota zaliczona na poczet odsetek):

1. 30. 06. 2016 r. – 2.223,96 zł – 1-R – 1.018,10 zł – 1,205,86 zł;
  2. 20. 07. 2016 r. – 5.259,33 zł – 1-R – 5.148,08 zł – 111,25 zł;
  3. 29. 07. 2016 r. – 4.045,29 zł – 1-R – 4,004,11 zł – 41,18 zł;
  4. 31. 08. 2016 r. – 4.045,29 zł – 1-R – 3,919,65 zł – 125,64 zł;
  5. 30. 09. 2016 r. – 4.045,29 zł – 1-R – 3.953,62 zł – 91,67 zł;
  6. 28. 10. 2016 r. – 4.005,84 zł – 1-R – 3,941,51 zł – 64,33 zł;
  7. 30. 11. 2016 r. – 4.005,84 zł – 1-R – 3.954,97 zł – 50,87 zł;
  8. 29. 12. 2016 r. – 4.005,84 zł – 1-R – 3.983,13 zł – 22,71 zł;
  9. 30. 01. 2017 r. – 4.005,84 zł – 1-R – 99,98 zł – 0,62 zł;
- 2-R – 3.612,97 zł – 292,27 zł;

10. 23. 02. 2017 r. – 4.343,93 zł – 2-R – 127,48 zł – 0,59 zł;

– 3-R – 3.664,82 zł – 277,62 zł;

– 3/6-R – 273,42 zł – 0 zł;

/ **dowód** : , dowody wpłat 245-247, korespondencja storn – k. 248262, pismo powoda z 23. 05. 2017 r. – k. 347-349/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów oraz zeznań świadka A. G., które uznał w całości za wiarygodne jako spójne, logiczne i szczerze, a nadto zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

W ocenie Sądu powództwo w kształcie określonym ostatecznie w piśmie z 23 maja 2017 r. było zasadne i zasługiwało na uwzględnianie.

Umowa o dostarczanie energii elektrycznej uregulowana jest przepisami ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 – tekst jednolity). Zgodnie z przepisami art. 5 i nast. Prawa energetycznego, odpowiednikiem zobowiązania przedsiębiorstwa energetycznego do dostarczenia odbiorcy energii elektrycznej o określonych parametrach, jest obowiązek odbiorcy zapłaty ceny określonej w sposób zgodny z zatwierdzoną taryfą.

W świetle zgromadzonych dowodów odpowiedzialność pozwanego co do zasady nie budziła wątpliwości Sądu. Co więcej – choć wprawdzie pozwany w treści sprzeciwu literalnie zakwestionował roszczenie także co do zasady – to jednak nie kwestionował faktu zawarcia umowy z powódką, tego, że korzystał z dostarczanej przez nią energii, ani nawet tego, że nie uregulował wszystkich wobec niej zobowiązań. Różnica stanowisk stron, a w konsekwencji istota sporu, sprowadzała się w zasadzie do kwestii wysokości zadłużenia oraz okresów, za które należności zostały zapłacone, a także sposobu zaliczenia przez powoda dokonanych przez pozwanego wpłat.

W ocenie Sądu, powódka wykazała także powództwo co do wysokości. Kwota roszczenia wynika z przedłożonych przez nią dokumentów księgowych (faktury). Zarzuty pozwanego okazały się nie zasadne. Po pierwsze – wbrew twierdzeniom pozwanego, powódka nie dochodziła należności za okres od 31 marca do 30 czerwca 2014 r., bowiem w tym zakresie, jeszcze przed wytoczeniem powództwa uznała reklamację pozwanego i skorygowała wystawione wcześniej faktury, co wielokrotnie tłumaczyła pozwanemu w kierowanych do niego pismach.

Po drugie – pozwany wprawdzie słusznie wskazał, iż część jego należności wobec powódki została uregulowana, jednak umknął jego uwadze fakt, że kwoty, które pozwany opłacał w intencji uregulowania należności bieżących, były przez powódkę księgowane na poczet wpłat zaległych. Zagadnienia związane z zaliczeniem wpłaty dłużnika w przypadku, w którym posiada on wobec wierzyciela więcej niż jedną wierzytelność, reguluje art. 451 k.c., zgodnie z którym dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić (§ 1 zd. 1). Przepis ten jednak, co wynika ma charakter dyspozytywny co oznacza, iż strony w umowie mogą dokonać zmiany zasad rozliczeń przewidzianych w tym przepisie. (por. np. wyr. SA w Katowicach z 8.2.2006 r., I ACa 1693/05, niepubl.). W niniejszej sprawie tymczasem, w ramach łączącego strony umowy, obowiązywał zapis § 4 ust. 9, zgodnie z którym, wszelkie należności wpłacone przez odbiorcę zaliczane będą przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych, na poczet najdawniej wymagalnego. Tym samym to od powódki zależało na poczet których zobowiązań zaliczy ona dokonane przez pozwanego wpłaty i rozliczenie ich na należności najdawniej wymagalne było w pełni uzasadnione. Zarzuty strony pozwanej oparte były na dokonanych przez pozwaną rozliczeniach, które tego zapisu umowy i uprawnienia powódki nie uwzględniały.

Po trzecie – bezzasadny jest także zarzut zbyt późnego wystawienia faktur przez powódkę (z datą 23 listopada 2015 r.), co miałyby być jakoby przyczyną powstania zaległości płatniczych po stronie pozwanego. Pozwany, jako profesjonalny

uczestnik obrotu musiał mieć świadomość ciężących na nim zobowiązań, zwłaszcza że w łączącej strony umowie zapisano, iż odbiorca ma obowiązek pobierania mocy i energii elektrycznej zgodnie z obowiązującymi przepisami i na warunkach określonych w umowie (§ 9 pkt 2), a zadeklarowana ilość zakupionej energii wynosiła 185.000 kWh rocznie (§ 2 pkt 4). Pozwany musiał więc zdawać sobie sprawę nie tylko z faktu, że będzie miał obowiązek uregulowania należności za zużytą energię co do zasady, ale również co do wysokości – oczywiście nie oznacza to, że miał antycypować dokładną wysokość kwot, na jakie zostaną wystawione faktury, jednak mógł przewidywać przynajmniej rząd wielkości tych zobowiązań. Dlatego też pozwany powinien był zabezpieczyć odpowiednie środki na ten cel, względnie zagwarantować sobie możliwość ich pozyskania (np. od banku). Co więcej, tak późne wystawienie faktur przez powódkę (po przeszło roku od zawarcia umowy), skutkujące odroczeniem obowiązku płatności za zużytą energię, było wręcz działaniem na korzyść pozwanego, stanowiło de facto pewien rodzaj udzielonego mu kredytu kupieckiego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał powództwo za zasadne w całości, w związku z czym, na mocy art. 5 Prawa energetycznego w zw. z art. 535 § 1 w zw. z art. 555 k.c. zasądził od pozwanego (...) (...) W. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej w G. całość żądanej (po modyfikacji powództwa) kwoty 7.583,92 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 k.c. zgodnie z żądaniem powódki, mając na uwadze, stwierdzone fakturami VAT terminy płatności dochodzonych kwot.

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Równocześnie, Sąd wziął pod uwagę fakt, że na rozprawie w dniu 23 maja 2017 r. powódka cofnęła powództwo co do kwoty 35.452,76 zł.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. W niniejszej sprawie powódka cofnęła skutecznie pozew w powyższym zakresie, albowiem cofnięcie nastąpiło wraz ze zrzeczeniem się roszczenia (art. 203 § 1 k.p.c.). W ocenie Sądu, nie zachodzą również przesłanki z 203 § 4 k.p.c., które wskazywałyby na niedopuszczalność cofnięcia pozwu w tej sprawie.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 355 i 203 § 1 k.p.c., orzekł jak w punkcie II wyroku.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w punkcie III wyroku, na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., rozdzielając je między stronami w stosunku w jakim wygrały i przegrały niniejsze postępowanie.

Powódka domagała się początkowo kwoty 43.036,68 zł. Wskazała, iż częściowe cofnięcie pozwu spowodowane było uregulowaniem przez pozwanego w toku postępowania części dochodzonych należności. Sąd ustalił, iż w rzeczywistości większość wpłat pozwanego miała miejsce już po dniu wytoczenia powództwa (tj. 23 września 2016 r.), jednakże cztery wpłaty pozwanego, objęte oświadczeniem o cofnięciu pozwu, na łączną kwotę 15.573,87 zł miały miejsce jeszcze przed jego wytoczeniem, tj. w dniach 30 czerwca, 20 i 29 lipca oraz 31 sierpnia 2016 r. Tak więc co do tej kwoty pozwany nie dał powodu do wytoczenia powództwa, a zatem w tym zakresie należy uznać powódkę za stronę przegrującą. Reasumując: powódka przegrała spór w 36%, natomiast pozwany – w 64 %.

Pozwany nie poniósł żadnych kosztów postępowania, natomiast na koszty strony powodowej złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 2 152 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7 200 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).

Sygn. akt I C 9/17

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

2.(...);

3. (...).

(...)